

[Paul Hartling.]

forslag fra finansministeren; det bliver anderledes end det, vi har set før, og jeg har forstået på den højtærede finansminister, at det er et helt genialt forslag, som vil løse alle problemerne. Men vi har ikke set det endnu. Er det, når det ligger sådan, helt rimeligt, at statsministeren så bliver ved med at sige: det er mærkeligt, at venstres landsmøde ikke kom med nogle skatteskalær og med nogle tal? Vi har vedtaget og drøftet nogle retningslinjer, som klart er lagt frem. Men det, som gør det endnu mere urimeligt, og som jeg synes er et forsøg på at skabe en politisk myte, det er, at statsministeren samtidig siger, at de tal, som man ikke kender, må føre til et resultat, der har social slagside. Man kan nu altså ikke både bebrejde os, at vi ikke er kommet med tallene, hvad vi altså ikke har kunnet og villet på dette tidspunkt, fordi det ikke hørte landsmødet til, og så samtidig sige, at det er ganske klart, at de tal, som man ikke kender, giver en social slagside. Sådan siges det også i et propagandaskrift, som blev delt rundt her i går, og som er udsendt — forstår jeg — i stort tal. Jeg synes, det er en lidt grov propagandaform. Jeg synes ikke, vi skal føre politik på at fordreje hinandens standpunkter. Det er sagt ganske klart, at der ikke i de retningslinjer, vi har lagt frem, er nogen tale om, at det skulle gå ud over de indkomstgrupper, som kunne falde ind under det med den sociale slagside, tværtimod. Det undrer mig, at statsministeren og socialdemokratiet har brug for i debatten at anvende sådanne metoder.

Det forekommer mig for øvrigt, at der er mange, der ligesom går baglæns ind i spørgsmålet om en merværdiafgifts højde. Vi har sagt, at en merværdiafgift i sig selv var vi ikke tilhængere af, men at den skulle kunne bære en skattereform, og det forekommer os, at der ikke er mulighed for det inden for en merværdiafgift på 10 pct. Men man går ligesom baglæns ind i det, for man begynder med at sige, hvilken procent man vil

have, og derefter vil man så se, hvilke resultater man kan nå. Vi mener, det må være rigtigere at sige, hvad man ønsker af en skattereform, og så finde ud af, hvad disse ønsker vil koste; så må vi stille det, vi kan opnå, over for den pris, vi kan betale.

Der var også et tydeligt misforhold i statsministerens tale forleden dag på dette område. Man fjernede sig måske dér temmelig langt fra en åbningstale over i noget, der snarere lignede et valgoplæg, for statsministeren lovede jo glat væk skattelettelser. Der skulle være lettelse til de svigtende indkomster, og der skulle være lettelse til de stigende indkomster; der skulle være lettelse for de sambeskattede; der skulle være lettelse for de dårligst stillede, og der skulle være en mærkbar lettelse for mellemindkomsterne. Jeg synes, at når man så samtidig taler om, at der skal være stigende statsudgifter, så er det knap helt ansvarlig tale. Hvem skal betale de lovede skattelettelser? Og tør statsministeren love en samlet skattelettelse?

Det forekom mig, at det ærede medlem hr. Baunsgaard førte en stærkere og mere realistisk tale, når han sagde, at nedsættelse af de samlede skatter er der ikke grundlag for. Han pegede for øvrigt på, at der jo kunne være 3 veje, ad hvilke man kunne gå, hvis man ville det, nemlig nedsættelse af statens udgifter — men det forstod vi på statsministeren, at det var der ikke tale om — slækkelse af statens finanspolitik eller lånevejen; men han fandt ingen af dem realistiske. Man må spørge, om statsministeren kender en fjerde vej, som kan opfylde alle de løfter, der skulle klinge ud gennem åbningstalen. Hvis han kender en sådan fjerde vej, synes jeg, han skulle røbe den for folketetinget.

To af de spørgsmål, jeg nævnte i min tale, berørte statsministeren ikke i sit, jeg havde nær sagt prisværdigt korte svar. Det ene var et u-landsudvalg. Må jeg betragte tavsheden som tilslutning? Det andet var, om vi må vente et forslag om tillægspension til behandling i denne samling.